

Overweging 12e zondag door het jaar

Thema: Bewogenheid

Lezingen: Exodus 19,2-6a en Matteüs 9,36- 10,6

Zondag 18 juni 2023

Annelies Rosier

In Trouw las ik afgelopen week het levensverhaal van de onlangs overleden Gerrit Poels uit Tilburg, ook wel de broodpater genoemd omdat hij ooit een pater MSC was, maar uittrad. Een bijzonder leven, een bijzondere man. Wat me al meteen aansprak was de titel: *Pater Poels leefde voor anderen, maar droeg altijd een gevoel van eenzaamheid met zich mee.*

Gerrit Poels fietste 's nachts door Tilburg, bepakt en bezakt met broden om die af te leveren bij de allerarmsten van de stad.

Hij gaf het evangelie letterlijk handen en voeten. Een eigenzinnige man die aanliep tegen de regels van de kerk en vond dat er buiten de muren van die kerk genoeg te doen was voor de mensen die overal uitgespuugd worden. En hij voelde zich thuis bij 'zijn volkje' van uitgestotenen. Hij wees nooit iemand de deur, had vertrouwen in iedere mens die een beroep op hem deed.

Zijn levensverhaal sluit aan bij de evangelietekst van vandaag, waarbij mijn aandacht getrokken werd door een aantal zinnnetjes. Om te beginnen het openingsvers: *Bij het zien van de mensenmenigte werd Jezus diep bewogen door hen, omdat zij afgetobd neerlagen als schapen zonder herder."*

Diep bewogen was Jezus. Deze diepe bewogenheid vormde ook de bron van zijn handelen. Hij leefde mee met de ander die door welk onheil dan ook getroffen was. En dat waren er veel: mensen kwamen massaal naar hem toe en hij hielp, hij nodigde uit, hij zag, hij raakte aan, hij heelde.

Het beeld van al die vermoeide, wanhopige mensen doet mij denken aan de vele mensen vandaag die tussen wal en schip vallen, die gemangeld worden door onmenselijke regels, niet serieus genomen, mensen die ziek worden van ellende, mensen die de eindjes niet aan elkaar kunnen knopen. Mensen die levensmoe zijn, die de zin niet meer zien. Wie ziet ze? Wie helpt ze? Wie neemt ze serieus? Van de leiders van onze tijd moeten ze het niet hebben, die zijn teveel met hun eigen positie bezig.

Voor pater Poels en voor Jezus wordt zichtbaar hoe God met mensen omgaat. Daar spreekt ook de eerste lezing over:

"Met eigen ogen hebben jullie gezien hoe Ik ben opgetreden tegen Egypte; hoe Ik jullie op arendsvleugelen gedragen en hier bij Mij gebracht heb."

Huub Oosterhuis maakte er een prachtig lied bij: 'die mij droeg op adelaarsvleugels'

De arend die onder zijn of haar jongen gaat vliegen, als ze leren vliegen. Als ze moe worden kunnen ze op de ouderarend gaan zitten die onder hen vliegt. Net zo lang tot ze zelf kunnen vliegen. Het is een mooi beeld van Gods zorg en bewogenheid om mensen.

Bewogenheid: daar begint alles. Jezus zocht mensen die bewogen waren en hem konden helpen bij zijn missie. Hij kon het niet alleen. De oogst is groot: dat zijn al die mensen die vermoeid neerliggen, het niet meer zien zitten. Aan hen moet recht gedaan worden. Dus er is echt werk aan de winkel. En wel voor meer dan 12 mannen.

Ook wij zijn nodig, ook wij worden gezonden om bewogen te zijn om mensen en geen toeschouwer te blijven. We hoeven geen spectaculaire dingen te doen, zoals Gerrit Poels, die trouwens de aandacht niet zocht. Gewoon goed zijn voor mensen. En als iedereen dat doet, zullen er wonderen gebeuren. Zullen er minder uitgeputte mensen zijn. Die opdracht krijgen wij mee, een opdracht die niets te maken heeft met machtiging of wijding, zoals ook pater Poels al vroeg in de gaten had. Paus Franciscus heeft zelf al heel vaak het beeld van het veldhospitaal gebruikt om aan te geven waar de kerk moet aanwezig zijn. En wij zijn die kerk!

Laten we gaan, ons hart geopend en met een liefdevolle blik in onze ogen, naar ieder mens die op ons pad komt, hoe vreemd soms ook, afwijkend, buiten de kaders vallend. Maar, zijn wij niet allemaal een beetje vreemden in deze wereld, voorbijgangers in de tijd.....